

DOMINGO DE RAMOS (C)

PRIMEIRA LECTURA Is 50, 4-7

Lectura do libro do profeta Isaías

O Señor Deus concedeume lingua de discípulo, para saber instruí-lo cansado cunha palabra que o anime na mañá. El espreguiza pola mañá o meu oído para escoitar coma discípulo. O Señor abriu o meu oído, e eu non me rebelei, non me botei para atrás. Ofrecín o lombo ós que me azoutaban, e a miña cara ós que me arrincaban a barba. Non escondín a miña cara dos insultos e das cuspiñadas. Pero o Señor axudárame, por isto non me sinto avergonzado, e poño a miña cara coma un diamante, pois sei que non me avergonzarei.

SALMO RESPONSORIAL Sal 21, 8-9. 17-18a. 19-20. 23-24

R/. (2a): **Meu Deus, meu Deus, ¿por qué me abandonaches?**

Tódolos que me ven fan burla de min,
torcendo os labios, movendo a cabeza:
"Confíou no Señor, que El o libre,
que El o salve, se é que o ama".

Rodéanme mandas de cans,
cércame un fato de malvados,
tradearon as miñas mans e os meus pés,
e podo conta-los meus ósos.

Reparten os meus vestidos
e botan ás sortes o meu manto.
Pero ti, Señor, non esteas lonxe;
ti e-la miña forza, ven axiña axudarme.

Eu falareilles de ti ós meus irmáns,
loareite no medio da assemblea.
Servidores do Señor, loádeo,
liñaxe de Xacob, glorificádeo,
liñaxe de Israel, temédeo.

SEGUNDA LECTURA Flp 2, 6-11

Lectura da carta do Apóstolo San Paulo ós Filipenses

Irmáns: Cristo Xesús, con ser de condición divina, non se agarrou con cobiza ó seu ser igual a Deus; senón que se espiu do seu rango, e asumiu a condición de escravo, feito en todo semellante ós homes.

Presentándose coma un home calquera, abaixouse a si mesmo, facéndose obediente ata á morte, e á morte na cruz. Por iso tamén Deus o exaltou sobre todo e lle concedeu un nome que está por riba de todo outro nome, para que ó nome de Xesús se dobre todo xeonllo no ceo, na terra e mais no abismo, e toda lingua proclame que Xesús Cristo é o Señor para gloria de Deus Pai.

EVANXEO Lc 22, 14 -- 23, 56 (longa)

Paixón do noso Señor Xesús Cristo segundo Lucas

¡Moito levo desexado comer esta Pascua convosco antes de eu padecer!

C. Cando chegou a hora, púxose Xesús á mesa cos seus apóstolos. Díxolles:

+ - ¡Moito levo desexado comer esta Pascua convosco antes de eu padecer! Porque vos digo que xa non a volverei comer ata que chegue o seu cumprimento no Reino de Deus.

C. E collendo unha copa, deu gracias e dixo:

+ - Tomade e repartídea entre vós, pois asegúrovos que non volverei beber do produto da viña ata que chegue o Reino de Deus.

Facede isto en memoria miña

C. E collendo pan, deu gracias, partiuno e déullelo, dicindo:

+ - Este é o meu corpo, que se entrega por vós; facede isto en memoria miña.

C. E despois de cear, fixo o mesmo coa copa, dicindo:

+ - Esta copa é a Nova Alianza, selada co meu sangue, que se verte por vós.

¡Ai daquel que entrega ó Fillo do Home!

C. Pero mirade o que vos digo: a man do que me entrega está aquí, sobre a mesa, a carón meu. Porque o Fillo do Home vaise, conforme o determinado; pero ¡ai daquel que o entrega!

C. Entón empezaron a discutir entre eles, sobre quen podería se-lo que ía facer iso.

Eu ando entre vós coma quen serve

C. Armouse tamén unha discusión entre eles sobre a quen deles debían considerar máis importante. Pero el díxolles:

+ - Os reis dos xentís asobállanos, e os tiranos fanse chamar benfeitores. Pero vós non fagades iso; non: que o maior entre vós sexa coma o máis pequeno, e o que goberna, coma quen serve. Pois, ¿quen é máis importante, o que está á mesa ou quen o serve? ¿Acaso non é o que está na mesa? Pero eu ando entre vós coma quen serve.

Pois vós sóde-los que quedastes comigo nas miñas probas. E, coma o meu pai o dispuxo para min, así eu teño disposto para vós un reino, para que, cando eu sexa rei, comades e bebades na miña mesa, e sentedes en tronos para xulga-las doce tribos de Israel.

Ti, ó que te arrepintas, debes confirma-los teus irmáns

C. E engadiu:

+ ¡Simón, Simón, mira que Satanás vos reclamou para vos peneirar coma o trigo! Pero eu roguei por ti, para que a túa fe non falle; e ti, ó que te arrepintas, debes confirma-los teus irmáns.

C. Díxolle el:

+ - Señor, estou disposto a ir á cadea e á morte contigo.

C. Respondeulle Xesús:

+ - Ten por seguro que hoxe, antes de que o galo cante, negarás tres veces que me coñeces.

É preciso que se cumpra en min aquilo que está escrito

C. E logo preguntoulles a todos:

+ - Cando vos mandei sen bolsa, alforxas e calzado, ¿sentistes falta de algo?

C. Eles responderon:

S. - De nada.

C. El continuou:

+ - Pois agora quen teña unha bolsa, que a colla e que colla tamén unha alforxa; e quen non teña espada, que venda o seu manto e que merque unha. Porque vos aseguro que é preciso que se cumpra en min aquilo que está escrito: "Foi contado entre os malfeitores". E o tocante a min vaise cumprir.

C. Eles dixéronlle:

S. - Señor, temos aquí dúas espadas.

C. Contestoulles:

+ - Basta. Xa está ben.

Cheo de angustia, pregaba con máis teima aínda

C. Despois de saír, foise como facía sempre ó Monte das Oliveiras, seguido dos seus discípulos. Cando chegaron ó sitio, díxolles:

+ - Rogade que non caiades na tentación.

C. E arredándose deles, coma un tiro de pedra, púxose a rogar axeonllado:

+ - Meu Pai, se queres, arreda de min este cáliz. Pero que non se faga a miña vontade, senón a túa.

C. E un anxo do ceo aparecéuselle para confortalo. E cheo de angustia, pregaba con máis teima aínda, mentres suaba coma pingas de sangue que esvaraban ata o chan.

Erguéndose da oración, volveu onda os discípulos e atopounos durmidos por mor da tristeza. Díxolles:

+ - ¿Como é que estades a durmir? Erguédevos e rogade, para que non caiades na tentación.

Xudas, ¿cun bico entréga-lo Fillo do Home?

C. Estaba aínda falando, cando apareceu xente; á fronte deles viña o chamado Xudas, un dos Doce; e achegouse a Xesús, para lle dar un bico. Pero Xesús díxolle:

+ - Xudas, ¿cun bico entréga-lo Fillo do Home?

C. Entón os seus acompañantes, decatándose do que pasaba, preguntáronlle:

S. - Señor, ¿sacámo-las espadas?

C. E un deles feriu ó criado do Sumo Sacerdote, rabenándolle a orela dereita. Pero Xesús díxolle:

+ - Deixádeos facer.

C. E tocándolle a orela, sandoulla. Entón díxolles ós que viñan contra el, sumos sacerdotes, oficiais da garda do templo e anciáns:

+ - Viñéstesme prender con paos e espadas, coma se fose un bandido. Pero eu estiven a diario convosco no templo, e non me puxéste-las mans enriba. Ben: esta é a vosa hora, e o poder das tebras.

Pedro saíu para fóra, e chorou amargamente

C. Prendérono e levárono á casa do Sumo Sacerdote. Pedro seguía de lonxe. Acenderon lume no medio do patio, e sentaron arredor; e Pedro sentou tamén no medio deles. Pero unha criada viuno sentado a carón do lume, cravou os ollos nel e dixo:

S. - Este tamén andaba con el.

C. El negouno dicindo:

S. - Muller, eu non o coñezo.

C. Pouco despois viuno outro criado, e dixo:

S. - Ti es deles tamén.

C. Pero Pedro exclamou:

S. - Non, home, non son.

C. Unha hora máis tarde, aínda volveu insistir outro criado:

S. - Si, seguro que andaba con el, que é galileo.

C. Pedro replicou:

S. - Pero home, eu non che sei de que falas.

C. E no intre, estando aínda el a falar, cantou o galo. O Señor, volvéndose, mirou a Pedro, e este acordouse das súas palabras: "antes de que o galo cante hoxe, ti hasme negar tres veces". Saíu para fóra, e chorou amargamente.

Fai agora de profeta: ¿quen che zoupou?

C. Os homes que o tiñan preso burlábanse del e mallábano; tapábanlle a cara e preguntábanlle:

S. - Fai agora de profeta: ¿quen che zoupou?

C. E aldraxábano, dicíndolle outras moitas cousas.

Acordaron levalo ó Sanedrín

C. Cando se fixo de día, reuniuse o Consello dos anciáns do pobo, os sumos sacerdotes e mailos letrados, e acordaron levalo ó Sanedrín. E dixéronlle:

S. - Se ti e-lo Mesías, dínolo.

C. El contestoulles:

+ - Se volo digo, non me ides crer; se vos fago preguntas, non me ides responder. Pero desde agora o Fillo do Home estará sentado á dereita do Todopoderoso.

C. Preguntáronlle todos:

S. - ¿Logo es ti o Fillo de Deus?

C. El respondeu:

+ - Vós o dicides: eu son.

C. Eles exclamaron:

S. - ¿Para que máis testemuñas? Xa llo oímos nós mesmos da súa boca.

C. Cando rematou a sesión, conduciron a Xesús perante Pilato.

Non atopo delicto ningún neste home

C. Alí empezárono a acusar, dicindo:

S. - Atopamos a este revolucionando o pobo, impedíndolle paga-lo tributo ó César, e declarándose ademais Mesías e rei.

C. Pilato preguntoulle:

S. - ¿Es ti o rei dos xudeus?

C. Respondeulle:

+ - Ti o dis.

C. Entón díxolles Pilato ós sumos sacerdotes e mais á xente:

S. - Eu non atopo delicto ningún neste home.

C. Pero eles teimaban dicindo:

S. - Anda encirrando á xente, ensinando por toda Xudea, desde Galilea ata aquí.

C. Oíndo aquilo, Pilato preguntou se aquel home era galileo. Ó saber que pertencía á xurisdicción de Herodes, remitiullo a el, que casualmente estaba por aqueles días en Xerusalén.

Herodes e mailos seus soldados aldraxárono

C. Herodes, ó ver a Xesús, alegrouse moito, porque había tempo que o quería ver, polo moito que tiña oído falar del; de por parte esperaba ver algún milagre. Fíxolle moitas preguntas, pero Xesús non dixo palabra. Tamén estaban alí os sumos sacerdotes e mailos letrados acusándoo arrufadamente. Herodes e mailos seus soldados aldraxárono, e, para faceren riso del, vestírono cunha roupa fachendosa; e despois

Herodes mandoullo de volta a Pilato. E desde aquel día Herodes e Pilato, que se levaban moi mal, quedaron amigos.

Pilato entregou a Xesús ó seu antollo

C. Pilato convocou os sumos sacerdotes, os xefes e mailo pobo e díxolles:

S.- Trouxéstesme este home coma se fose un revolucionario; pero eu, despois de o interrogar diante de vós, non atopei nel ningún delicto deses dos que o acusades; nin tampouco Herodes, que nolo devolveu. Nada que mereza a morte cometeu; así que voulle pór un escarmento, e despois vouno soltar.

C. Pero todos empezaron a berrar, dicindo:

S. - ¡Fóra ese, solta a Barrabás!

C. Este estaba na cadea por unha revolta con asasinato, ocorrido na cidade. Pilato volveulles falar, pois quería librar a Xesús. Pero eles berraban:

S. - ¡Crucifícao, crucifícao!

C. Pilato replicou por terceira vez:

S. - ¿Pero que mal fixo? Ningún delicto de morte atopei nel. Dareille un escarmento e soltareino.

C. Pero eles porfiaban a berros e pedían a crucifixión, facendo cada vez máis algareo. Por fin Pilato sentenciou tal coma eles querían. Soltou o que reclamaban -o encadeado por revolta e asasinato-, e a Xesús entregóullelo ó seu antollo.

Fillas de Xerusalén, non choredes por min

C. Cando o levaban, botaron man dun certo Simón de Cirene, que viña da leira, e cargáronlle a cruz, para que a levase detrás de Xesús. Ía tras deles unha chea de xente e mulleres batendo no peito e laiándose por el. Xesús, volvéndose a elas, díxolles:

+ - Fillas de Xerusalén, non choredes por min: chorade máis ben por vós e polos vosos fillos. Porque, mirade, veñen días nos que se dirá: "Afortunadas as estériles, os ventres que non enxendraron e os peitos que non criaron". E pediranlles ós montes: ¡Caede enriba de nós!, e ós outeiros: tapádenos. Porque se isto fan coa árbore verde, ¿que lle pasará á seca?

C. Levaban con el tamén a outros dous bandidos, para executalos.

Meu Pai, perdóaos que eles non saben o que fan

C. E cando chegaron ó lugar chamado "A Caveira", crucificárono alí; e con el os dous bandidos: un á dereita e outro á esquerda del.

Xesús dicía:

+ - Meu Pai, perdóaos que eles non saben o que fan.

C. E, botando á sorte, repartiron a roupa del.

Este é o rei dos xudeus

C. A xente estaba a mirar, e os xefes moqueábanse del, dicindo:

S. - A outros salvounos. Pois que se salve agora el, se é o Mesías de Deus, o Elixido.

C. Tamén os soldados se burlaban del, e achegándose ofrecíanlle vinagre, dicindo:

S. - Se ti e-lo rei dos xudeus, sálvate a ti mesmo.

C. E había un letreiro enriba del: "Este é o rei dos xudeus".

Hoxe estarás comigo no paraíso

C. Un dos bandidos que estaban crucificados, insultábao tamén:

S. - ¿Non es ti o Mesías? Pois sálvate ti e sálvanos a nós.

C. Pero contestoulle o outro, reprendéndoo:

S. - ¿Seica non temes a Deus, ti que sófre-la mesma condena ca el? Nós, polo menos, recibímo-lo que merecemos, pero este non fixo mal ningún.

C. E dicíalle:

S. - Xesús, lémbtrate de min cando volvas coma rei.

C. Xesús respondeulle:

+ - Asegúroche que hoxe estarás comigo no paraíso.

¡Meu Pai! Nas túas mans entrego o meu espírito

C. Chegado o mediodía, a escuridade cubriu a terra ata a media tarde. Pois houbo unha eclipse de sol. E o veo do Santuario rachou polo medio. Entón Xesús, pegou un berro moi alto e dixo:

+ - ¡Meu Pai! Nas túas mans entrego o meu espírito.

c. E dicindo isto, morreu.

(Todos se axeonllan, e faise unha pausa)

C. O centurión, vendo o que sucedera, glorificou a Deus, dicindo:

S. - Realmente este home era inocente.

C. E toda a xente que acudira ó espectáculo, ó ve-lo que pasaba, volvía batendo no peito. Os seus coñecidos seguían todo de lonxe, e igual as mulleres que o acompañaran desde Galilea.

Xosé puxo o corpo de Xesús nun sepulcro sen estrear

C. Un home bo e honrado, chamado Xosé, que era conselleiro -anque el non estivera de acordo co proceder do Consello-, natural de Arimatea, vila de Xudea, e que esperaba o Reino de Deus, presentouse a Pilato e pediulle o corpo de Xesús. Logo, despois de o baixar, envolveuno nunha saba e púxoo nun sepulcro cavado na rocha, que estaba sen estrear. Era día da Preparación e xa despuntaba o sábado.

Tamén estiveron presentes as mulleres que o acompañaban desde Galilea, pois seguiron a Xosé, e viron o sepulcro e como o depositaba.

Cando regresaron, prepararon perfumes e bálsamos. Pero o sábado descansaron, conforme o mandado.